

PIROS Vera

Egyismeretlenes

Apám

a kórházi ágyon, fekete pólóban, erre gondolok
 az előző éjszaka, minden éjszaka, mert nem sikerül elaludnom, üveg sör,
 Nervenpflege, két tableta, nem alszom. Rögzíteni, erre gondolok,
 az arcát, a szemét. Mintha az eget nézné,
 szája eltátva, maszkot tettem rá a légy miatt,
 beszállt az ablakon a déli melegben.
 Rögzítenem kell. Hanyatt fekszem,
 sárga ingben, a trikó kitüremkedik, az ágy sem ugyanaz,
 a lepedő rózsaszín csíkokkal, a paplan kék-fehér virágmintás huzatban,
 semmi sem ugyanaz,
 fekszem az ágyban, a szemüveget levettem,
 kezemben az iPhone, kinyitom a szám, nagyra, a fogam éppen látszik, egy picit,
 pont úgy, szemem balra felnéz.
 Harmadikra sikerül a szelfi, hasonlítok apámra.

 Lehúzzam a redőnyt, kérdezem.
 Lányom, a redőnyt leengedjük.
 Miközben lehúzzom a redőnyt,
 figyelem a mozdulatot, ahogy húzom,
 a redőny ereszkedik. Igazad van,
 a redőnyt leengedjem, kérdezem.

 A fotelben
 dől a térdére, a háttámlának.
 Aztán nekem dől.
 A háttámlának,
 a térdére,
 nekem. Nekem dől.
 Térdére, háttámlának, nekem.
 Mi lenne, ha egy kicsit pihennénk, kérdezem.
 Nevet, a háttámlának dől, és elalszik.

Azt mondja, nyugodtan kapcsoljam el a tévét,
nem követi. Vizuális ingerekre
adott csökkent reakció.
Ritkán válaszol, nem válaszol. Verbális ingerekre adott
csökkent reakció.
Elmosolyodik, oldalról látom, a szeme sarkában
mosolyog, valami vicceset mondhattam. Nevetőránccok
lassú elhalványulása.
A fotelben előredőlve a térdén támaszkodik, furán
tartja a fejét. A nyak hiperextenziója.
Alszik, jobb szemhéja félig nyitva, a szemhéjak
nem csukódnak.
A lámpafénynél nem látom rendesen,
mintha, a pupillák nem reagálnak.
Hörgés, bizonyára ez az.
Vérzés az emésztőrendszer felső szakaszában, zárójelben a gyomorban,
ellenőrizhetetlen.
Kiegészítem,
kiesik kezéből a telefon. A végtagok koordinálatlan mozgása. Majd
merev vizes tekintet, erről egyáltalán nem írnak.

Nem számított erre, azt mondja,
mire számított,
fájdalomra, gondolom, kibírhatatlan fájdalom
végstádiumban, az neki nincs.
Rosszul érzi magát, azt mondja, nem érti,
mit érzel, kérdezem.
Gondolkozik, böfög, előre-hátra dől
a fotelben, fejét tenyerébe dönti, lányom,
nem tudom megfogalmazni.
Ez már a vég, gondolom, ha nincs rá szava, ezt nem mondhatom neki,
apu, talán nem kell mindent megfogalmazni.
Nevet. Elnézően.
Nem mondhatom meg neki, nem tudom,
mikor lehet megmondani, hogy ilyen az, amikor a halál
a testben egyre nagyobb helyet foglal, hogy rohamosan kiszorul az élet,
a test felszínén kapaszkodik, ezt érezheti, a kapaszkodást. Honnét
tudom ilyen biztosan,
biztosan érzem.
Nem tudom, mikor szólhatok neki, hogy apám,
hogy a halál határozottan beléd ütközött,
hihetetlen, nem tudja,
aztán az éjszaka megmondtam neki,
előtte újrafogalmaztam.

A kezemet
fogja, előre-hátra dől a fotelben,
a gyapjútakaróban,
az ágyban mellette fekszem, fogom a kezét.
Aztán,
ölelem a gyapjútakarót.

Higgadtan beszél, magyarázza.
Egy ideje tudja, bármit mondhat,
nyugalmat kapott, gondolom,
miattam, szeretném ezt gondolni,
biztosan így van.

Az asztalon papírlapok, morfincsepp, jogosítvány,
szalvéta, zárójelentések, adatvédelmi levelezések, Xanax, két doboz
sör, körömrészelő, szaturáció kilencvenhárom,
receptek, pipetta, tizenöt csepp, cédére írt röntgen-
képek, Negró klasszikus, fekete,
megfoghatatlan nevek, Emedron vagy Emetron,
mindegy, apám tudja,
mindez negyvenszer hetven centiméter üveglapon, vérnyomásmérő,
orvosi szakszavak, a kulcsot nem találjuk. Távirányító.

Az ágy mellett, lavórban az Emetron vagy Emedron,
receptek, háromszor tizenöt csepp, snitzer, francia gyártmány,
félig bontott morfintapasz, pohár sör,
apám visszafogottan, látszólag, gondolom,
irányít, teljes idegbajban
keresem a kulcsot,
a mentősök nyugodtan.
Keressük a lakáskulcsot. Aztán megvan.

Nem néz rám, nem értem,
zavarodottan csókolom, simogatom a kezét,
azt mondom, holnap jövök,
nem néz rám,
előrenéz, bámul, éjszaka az Uzsoki udvarán apámat kísérem
a tüdőgyógyászatra, nem néz rám,
próbálok a szemébe nézni, nem értem,
nem tudom, mi ez a tekintet,
mintha vizes lenne a szeme, vagy nem tudom,
ezt nem ismerem.